

Bij Kennis

Bij Kennis

Iris Visser

Schrijver: Iris Visser

Coverontwerp: Iris Visser

Omslagbeeld: © 4 Kichigan/Standret/Shutterstock

ISBN: 9789403612751

© Iris Visser

“There is always some madness in love. But there is also always some reason in madness.”

-Friedrich Nietzsche

Proloog

Utrecht, november 2018

‘Nee!’ piep ik zachtjes terwijl ik vol afschuw naar het *YouTube*-filmpje kijk waar zich één van mijn grootste nachtmerries ontvouwt. Ik hou mijn vingers gespreid voor mijn ogen in een poging het beeld enigszins te filteren en het gegeneerde gevoel dat zich door mijn lichaam verspreidt te temperen. Tevergeefs. Mijn broertje Joost, of *VlogKing 207* zoals hij op YouTube heet, doet met een brede grijns uitgebreid verslag van mijn trip op pijnstillers.

Het beeld draait naar een ziekenhuisbed waar mijn ingezwachtelde versie mijn behandelend arts met dubbele tong de oneindige liefde verklaart. Er verschijnen dunne lijntjes in zijn voorhoofd wanneer hij fronst en strijkt ongemakkelijk over zijn steriel uitzierende jas.

De knappe dokter is geen vreemde: ik zou die heldere, priemende ogen uit duizenden herkennen. Ze hebben dezelfde met medelijden gevulde blik die ze me elf jaar geleden ook schonken toen ik niet voor hem stond met een gebroken been maar een gebroken hart.

Ik vermoed dat de harde klap van mijn auto-ongeluk het limbisch systeem in mijn hersenen had aangetast, anders zou ik nooit gezegd kunnen hebben wat ik zei. ‘Ik hou van jou

Thomas,' zie ik mezelf met volle overtuiging tegen een ongemakkelijk kijkende Thomas jubelen. Er kruipt een lichte bloes op zijn perfecte jukbeenderen. Ik kijk hem uiterst serieus aan. 'Echt heel veel, ik ben je nooit vergeten,' voeg ik eraan toe. Zijn kaak verstrakt enigszins terwijl hij aan het korte baardje op zijn kin krabt. Een zacht, schrapend geluid vult de kamer. Er verschijnt een verwarde maar zachte blik in zijn heldere ogen.

'Ik eh... Dank je,' antwoordt hij terwijl hij met zijn tong zijn lippen bevochtigt. Dan lijkt hij zich te realiseren dat hij wordt gefilmd en verschijnen er diepere lijnen in zijn voorhoofd. Hij kijkt met een opgelaten blik naar mijn broertje, die bijna stikt in zijn lach. Mijn kreupele ik staart beledigd naar mijn arme jeugdliefde terwijl ik een halfbakken poging onderneem mijn haar elegant over mijn schouder te zwiepen.

'Hou jij niet van mij?' vraag ik gekwetst. Thomas' adamsappel beweegt op en neer terwijl hij veelvuldig slikt. Mijn gewonde versie heeft totaal niet door dat ik hem voor het blok zet. Er glijdt een emotie over zijn gezicht die ik niet goed kan plaatsen. Hoop? Verbazing? Misschien zelfs walging?

Zijn ogen glijden naar de deur, alsof hij verwacht dat Ashton Kutcher ieder moment naar binnen kan springen om heel hard "*you've just got punk'd*" te roepen. Vervolgens wendt hij zijn blik weer naar mij en kijkt me onderzoekend aan, op zoek naar een teken dat ik hem voor de gek houd. Tevergeefs. Ik heb de uitdrukking van een nieuwslezer die verkondigt dat er een flat puppy's is afgebrand.

Uiteindelijk verzacht zijn uitdrukking en grinnikt hij. 'Volgens mij heb je iets te veel pijnstillers gekregen,' antwoordt hij met een scheve grijns waarbij er kuiltjes in zijn wangen ontstaan. Mijn ogen verplaatsen zich naar de kleine deukjes. Als

puber hield ik van die kuiltjes, ik kon het nooit laten erin te prikken als ik naast hem lag. Blijkbaar heeft mijn stonede uitvoering dezelfde aandrang als mijn veertienjarige variant. Eventjes kijk ik hem bedachtzaam aan terwijl ik mijn vinger in het lachkuiltje van zijn rechterwang duw. Verbazingwekkend genoeg trekt Thomas zijn gezicht niet weg, maar staat toe dat ik hem ongegeneerd betast.

Mijn uitdrukking verandert in onbegrip. ‘Hoezo pijnstillers? Ik heb altijd van je gehouden,’ zeg ik, duidelijk onder de indruk van zijn onwetendheid. Zijn wenkbrauwen kruipen omhoog en verdwijnen onder de donkere lok haar die warrig op zijn voorhoofd valt. Zijn ogen verwijden zich. Ik kan hem die verbazing niet echt kwalijk nemen, ik heb hem nooit verteld dat ik van hem hield. Hij gaat met zijn hand door zijn haar, waardoor hij zijn donkere lok een stukje uit zijn gezicht veegt en zijn haar iets warriger zit. Het staat hem goed.

‘Ik eh...’ hij rommelt ongemakkelijk aan het infuus. ‘Luister Julia, misschien moeten we...’

‘Wil je met me trouwen?’ hoor ik mezelf dan ineens vragen. Mijn hart bonkt onregelmatig tegen mijn borstkas. *Shit. Shit shit shit.* Ik maak Joost binnensmonds uit voor alle scheldwoorden die mijn vocabulaire rijk is. Hoe haalt hij het in zijn hoofd dit filmpje online te zetten?!

Thomas zijn gezicht, dat eerder nog gesierd werd door een paar lichtroze blosjes, kleurt nu dieprood.

‘Julia...’ begint hij voorzichtig. Het lukt hem niet zijn zin af te maken omdat ik, na een paar keer verdwaasd met mijn ogen te knippen, volledig uit het niets een serenade begin te zingen.

En niet zomaar een liedje, nee: *I Will Always Love You* van Whitney Houston. Mijn zangkwaliteiten zijn als ik nuchter ben

al om te huilen en de pijnstillers maken mijn stem er niet beter op. Met hart en ziel begin ik aan het refrein, maar precies op het moment waar de uithaal had moeten komen heeft Joost een filmpje van een schreeuwende geit gemonteerd, wat het al behoorlijk gênante filmpje nog erger maakt. Na de schreeuwende geit ga ik verder met het couplet:

*'I hope life treats you kind
And I hope you have
All you've dreamed of
And I wish for you joy
And happiness
But above all this, I wish you lo-'*

Maar het lukt me niet de zin af te maken. In plaats van het woord 'love' kots ik met veel kokhalsgeluiden over mezelf en Thomas heen, die met een geschrokken gezicht naar achteren springt en mijn broertje commandeert het filmen te stoppen.

Dit was niet de situatie waarin ik mijn oude jeugdvriend en eerste liefde, na elf jaar geen contact te hebben gehad, terug wilde zien. In tegendeel, iedere keer dat ik daarover fantaseerde was ik vijf kilo afgevallen, had ik langer dan twee uur op hakken leren lopen (of in ieder geval de mogelijkheid gehad om te lopen), en zat mijn make-up zo perfect dat ik in een Hollywoodfilm had kunnen spelen. Bij voorkeur had ik ook nog aan de arm van een Ryan Gosling look-a-like gehangen en niet het seksleven van een zwaarlijvige panda gehad.

In niet één van mijn fantasieën lag ik bont en blauw op bed met een been in het gips terwijl ik ongegeneerd al mijn oude

gevoelens spuide. En het ergste is nog wel dat de rest van de wereld kan meegenieten aangezien het aantal *views* die onder het Youtube-filmpje staan met de seconde stijgen.

Joost gaat zijn vijftiende verjaardag niet halen...

Utrecht, november 2018

‘Joost, doe verdomme je deur open!’ roep ik woest terwijl ik met beide vuisten op zijn voordeur hamer. Ik ben trots op mezelf dat het me is gelukt de twee kilometer van mijn huis naar het zijne door de sneeuw met een ingegipst been af te leggen. Al zou ik met de dosis adrenaline die op het moment door mijn lichaam giert de *Mount Everest* kunnen beklimmen. Na vijf minuten gaat de deur een klein stukje open en zie ik de helderblauwe ogen van mijn kleine broertje me door de kier schaapachtig aankijken. Joost haalt de deur echter niet van het kettinkje af. Een wijze keuze.

‘Joost...’ begin ik op dreigende toon.

‘Geen commentaar!’ roept hij door de smalle kier heen en probeert de deur snel dicht te slaan. Met een reactievermogen dat ik niet voor mogelijk had gehouden in mijn kreupele staat, parkeer ik mijn kruk in de opening zodat de deur niet in het slot kan vallen. Joost kijkt me verrast aan, alsof hij een dergelijke snelheid ook niet had verwacht. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes terwijl ik hem van top tot teen opneem.

‘Ah, ik neem aan dat je snapt waarvoor ik kom,’ bries ik. Ik kan hem wel wurgen.

‘Ik heb een flauw vermoeden,’ geeft Joost schoorvoetend toe terwijl hij aan een loszittend stukje verf van de deurpost pulkt.

‘Maar Julia...’ Ik laat hem niet uitpraten, ik ben te kwaad.

‘Hoe kun je dat doen? Mij zó vernederen?! En dat alleen maar voor een paar extra *views* op YouTube. En nog wel met Thómas, je weet hoe kapot ik was nadat...’

‘Twee miljoen extra *views* Juul,’ corrigeert Joost me met een volledig misplaatste trots op zijn gelaat.

‘Ik... Wát?!’ roep ik geschrokken.

‘Twee miljoen! Het filmpje gaat *viral!*’ Zijn toon doet vermoeden dat die mededeling de pijn enigszins zou moeten verzachten. Het tegendeel is waar. Ik knijp mijn ogen samen en schenk hem mijn meest vervaarlijke blik, in de hoop op die manier wat respect af te dwingen. In praktijk zie ik eruit als een kitten die aanstalten maakt een laserlichtje te vangen.

‘Je haalt het eraf, Joost,’ zeg ik met klem op iedere lettergreep. Zowel mijn toon als mijn blik schrikken hem niet af. In tegendeel, hij is met hele andere dingen bezig.

‘Juul, je hebt geen idee wat dit doet voor mijn vlog-carrière,’ jubelt hij met pretlichtjes in zijn babyblauwe ogen.

‘Niet zoveel, als jij er niet meer bent om die mee te maken,’ antwoord ik terwijl ik mijn handen op moordlustige wijze wring. Joost zijn blik zakt af naar mijn vingers en hij fronst zijn voorhoofd, alsof hij niet snapt waarom ik hier zo’n probleem van maak.

‘Kom op Julia, heb een beetje zelfspot...’ begint hij op sussende toon, maar ik onderbreek hem weer.

‘Een béétje zelfspot heb ik wel. Wat ik niet heb is het geduld om een jaar lang rotopmerkingen op kantoor te horen. Of op familiefeesten. Je. Haalt. Hem. Er. Af,’ bries ik. Met ieder woord dat ik uitspreek begint mijn hart sneller te kloppen van woede. ‘Ik schaam me kapot voor de dingen die ik tegen

Thomas heb gezegd, en dankzij jou kan heel Nederland meegenieten!’

‘Julia...’

‘Hoe zou jij het vinden als ik de *homevideo* die papa en mama van jou hebben gemaakt online zou zetten?’ voeg ik eraan toe. Toen Joost vier jaar werd besloot hij, na veel geëmmer over zijn cadeautjes, al zijn kleren uit te trekken en krijsend door de tuin te rennen. Ik kwam er pas jaren later achter dat er van deze heugelijke gebeurtenis beeldmateriaal beschikbaar is omdat mijn vader zijn hele verjaardag had vastgelegd met zijn nieuwe videocamera.

Joost zijn ogen worden even groot van ontzetting.

‘Dat zou je niet doen.’ Hij lijkt echter niet zo zeker van zijn zaak.

‘Moet jij eens opletten,’ antwoord ik op grimmige toon. Joost knippert een paar keer met zijn ogen.

‘Luister Juul, al zou ik het er nu afhalen, dan nog staat het op internet. Het is al meerdere keren gekopieerd. Ik zag het zelfs voorbij komen op *Dumpert*.’ Hij heeft het lef te stralen van trots wanneer hij dat laatste verkondigt.

Ik kijk hem ontzet aan terwijl het besef dat het meest vernederende moment uit mijn leven online vereeuwigd is begint door te dringen. Ik weet niet zo goed wat ik nog moet zeggen. Er verschijnt een triomfantelijk lachje om Joost zijn mondhoeken. Hij heeft door dat hij gewonnen heeft.

‘Goed,’ zegt hij dan na een korte stilte, ‘ik neem aan dat dit alles was?’ Wanneer ik niks zeg verwijdert hij voorzichtig mijn kruk uit de kier en doet de deur dicht. Verslagen staar ik naar het donkerbruine hout, maar dan hervind ik mezelf weer en doe de brievenbus open.

‘Je hoeft dit jaar geen cadeautje voor kerst te verwachten!’ roep ik door de gleuf in de deur. Ik aarzel even, maar brul er dan achteraan: ‘en de komende twintig jaar ook niet!’ Ik hoor nog net Joost zijn bulderende lach voordat ik de brievenbus dicht laat vallen, me omkeer en strompelend de weg naar huis begin.

Halverwege vervloek ik mijn gebroken been omdat het niet meewerkt. Er schiet een stekende pijn door mijn kuit die aangeeft dat ik mijn been teveel belast heb. Met een diepe zucht plof ik terneergeslagen op een bankje. Mijn billen zijn binnen een minuut bevroren door de centimeter sneeuw die zich op het zitvlak heeft verzameld, maar dat maakt me op dit moment niet uit. Een paar voorbijgangers kijken me aan, en de blik van een puberend jochie blijft net iets te lang op mijn gezicht rusten. Hij fluistert iets tegen zijn vriend, die ook naar mij kijkt, knikt en grinnikt. Ik sla mijn ogen neer en veeg wat sneeuw van het bankje. Wanneer ik het gevoel in mijn linkerbil kwijt begin te raken door de kou, besluit ik een taxi te bellen.

Eenmaal thuis word ik begroet door de schorre mauw van mijn kat Jack. Ondanks dat hij nog maar drie jaar oud is klinkt hij als een vijftigjarige kettingroker en lijkt hij op een doorgewinterde piraat. Hij heeft een scheur in zijn oor en mist een oog. Voordat ik hem in huis nam zat Jack al twee jaar in het asiel en zou hij een week later een spuitje krijgen. Door zijn gehavende uiterlijk viel hij bij veel mensen in het niet bij de schattige, stoeiende kittens een paar kooitjes verderop. Hij was door zijn vorige baasjes zwaar verwaarloosd en zag er daardoor niet uit als een modelkat.

Toen ik in een impulsieve en emotionele bui naar het asiel ging om een nieuwe huisgenoot aan te schaffen, kon ik geen weerstand bieden aan het treurige, moedeloze kopje van Jack.

Mijn ex-vriend Teun, waar ik destijds mee samenwoonde, had me gedumpt via een post-it waar de meest onsympathieke boodschap ooit op gekliederd stond. Ik had belastingaanslagen ontvangen die een groter empathisch vermogen van hun schrijver toonden dan de notitie die ik die ochtend op de koelkast vond. Gelukkig bewees Jack zich al snel als de ideale huisgenoot.

Wanneer ik wat melk morste likte hij het braaf van de grond, iets waarmee hij al meer aan het huishouden bijdroeg dan Teun in twee jaar tijd had gedaan. Bovendien voelt Jack altijd perfect aan wanneer ik wat morele steun nodig heb, zoals vandaag. Spinnend cirkelt hij om mijn goede been heen. Ik krab hem achter zijn oor, hinkel naar de keuken en trek een pot Ben & Jerry's uit de vriezer: mijn avondeten voor vandaag. Ik ga op de bank zitten en zet de tv aan. Jack springt knorrend bij me op schoot en begint mijn bovenbenen met zijn pootjes te kneden waarna hij zich oprolt.

Ik breng net een lepel ijs naar mijn mond wanneer *De laatste en leukste virals* voorbijkomen op *RTL Late Night*. De lepel blijft vlak voor mijn mond hangen wanneer ik mezelf een serenade aan een hevig blozende Thomas zie geven die met een ongemakkelijke uitdrukking op zijn knappe gelaat aan mijn infuus zit te prutsen.

Het publiek buldert van het lachen en maakt op het moment dat ik Thomas onderkots walgende geluiden. De presentator legt met een brede grijns de effecten van de op mij gebruikte pijnstillers uit en het model dat die avond te gast is becommentarieert het uiterlijk van “de ontzettend hete dokter”. Wanneer het smeltende ijs van mijn lepel op mijn arm drupt, schrik ik op en zet de tv uit. Het donkere beeldscherm reflecteert

mijn spiegelbeeld: een ingegipst been dat op het bijzettafeltje rust met een gesmolten beker ijs in mijn handen. Een dikke traan rolt via mijn wang in mijn hals terwijl ik terugdenk aan het moment dat ik Thomas voor het eerst zag.

Côte d'Azur, juli 2003

‘Maar mama, ik wil geen jurk aan!’ krijs ik, en stamp hard met mijn voeten op de grond.

‘Je loopt al bijna de hele vakantie in die korte broek van je broertje,’ antwoordt mijn moeder terwijl ze met een afkeurende blik naar het kledingstuk kijkt.

‘Alleen maar omdat ik van jou geen korte broeken mocht meenemen,’ zeg ik boos. ‘Jurken zijn stom.’ Straks wil ze ook nog dat ik mijn Barbie meeneem naar het zwembad en sta ik al helemaal voor gek. Mijn moeder trekt haar wenkbrauwen op.

‘Die broek is veel te klein. Trek nou gewoon die jurk aan. Jurken zijn voor meisjes, en jij bent een meisje,’ zegt ze stellig.

‘Nou en? Ik wil geen jurk aan.’ Ik bekijk het kledingstuk dat mijn moeder voor mijn ogen hangt met enorme walging. ‘En hij is ook nog eens róze.’

‘Precies, net als het jurkje van je Barbie,’ antwoordt ze bemoedigend, grabbelt even in haar tas en haalt de truttige pop eruit. Ik heb geprobeerd mijn Barbie iets stoerder te maken door haar lange blonde lokken kort te knippen en in te kleuren met blauwe viltstift, iets waarvoor ik tot een week corvee werd veroordeeld.

‘Anita, laat dat kind toch,’ klinkt mijn vaders zware stem uit de tent. ‘Ze is nog maar elf jaar. Als zij geen jurk aan wil...’

‘Neel!’ zegt mijn moeder boos. ‘Het gaat me niet nog een keer gebeuren dat die vrouw een paar tenten verderop me complimenteert met mijn “twee prachtige zoons”.’ Ze legt mijn Barbie vastberaden op de plastic picknicktafel neer. Ik bestudeer de handeling met grote ogen omdat ik weet wat haar volgende actie zal zijn. Ze pakt het jurkje dat ze over een stoel had gehangen, stapt vastberaden naar me toe en begint de jurk over mijn hoofd te trekken. Ik duw mijn armen hard tegen mijn lichaam aan zodat ze die niet door de armopeningen van de jurk kan krijgen, wat me een geïrriteerde kreun oplevert.

‘Verdorie Julia!’ roept mijn moeder terwijl ze aan mijn armen trekt. ‘Laat me op zijn minst die korte broek uitwassen! Je loopt er al anderhalve week in rond.’

‘Ik ben niet dom,’ zeg ik verstikt tegen de roze stof die mijn moeder in mijn gezicht duwt. ‘Die broek krijg ik nooit meer terug.’

‘Hij stinkt, Julia. Trek. Nou. Die. Jurk. Aan.’ Ik maak nog steeds geen aanstalten mijn protest te staken. Mijn moeder blaast gefrustreerd wat lucht door haar neus en begint vervolgens met al haar kracht aan mijn armen trekken. Net op het moment dat mijn moeder het op lijkt te geven hoor ik een heldere jongensstem aan mijn linkerkant.

‘Je mag wel een broek van mij lenen,’ klinkt het. Ik draai mijn hoofd in de richting van de stem, maar kan niets zien doordat de jurk nog altijd op ooghoogte zit. Mijn moeder maakt van mijn tijdelijke onoplettendheid gebruik door de jurk snel over mijn hoofd te trekken en één arm door de armopening te wurmen. *Verdorie*. Verontwaardigd kijk ik naar de lange jongen die voor onze tent staat en aan een ijsje likt. Hij moet minstens dertien zijn. Hij draagt een supercoole zwembroek waar ik

onmiddellijk jaloers op ben. Een mooie blauwe die tot iets boven zijn tengere knieën komt. Hij heeft groenblauwe ogen die extra uitkomen door het warrige donkere haar dat zijn gezicht omlijst. Ik adem opgelucht uit.

‘J-’ begin ik, maar mijn moeder slaat gauw haar hand voor mijn mond, werpt me een strenge blik toe en wendt zich dan tot de jongen.

‘Dat is erg aardig van je...?’

‘Thomas, mevrouw,’ antwoordt de jongen beleefd terwijl hij mij meelevend aankijkt.

‘Bedankt Thomas.’ Mijn moeder glimlacht vriendelijk. ‘Maar Julia heeft zelf kleren die ze kan dragen. Het was desondanks erg aardig aangeboden.’ Thomas zijn mondhoeken zakken teleurgesteld naar beneden. Ik staar hem aan, hij heeft misschien wel de mooiste ogen die ik ooit heb gezien. Ik heb altijd al lichte ogen willen hebben. Die van mij zijn bruin, “net als poep” zoals Joost vaak zegt.

Thomas zijn ijsje is langzaam aan het smelten. Er valt een roze druppel aardbeienijs op zijn hand. Zijn heldere ogen verplaatsen zich van mij naar de plakkerige substantie terwijl hij zijn hoofd buigt om de zoete room van zijn handpalm te likken. Vervolgens heft hij zijn hoofd weer op en knikt naar mijn moeder. Hij werpt me nog één laatste, meelevende blik toe, alsof hij helemaal snapt hoe verschrikkelijk het is om een roze jurk te moeten dragen.

‘Oké mevrouw,’ zegt hij uiteindelijk waarna hij zich omdraait en richting het zwembad loopt, de gesmolten ijsdruppels van zijn hoortje likkend. Geïnteresseerd staar ik hem na, ik weet niet waarom, maar er kriebelt iets in mijn buik terwijl ik kijk hoe hij wegloopt.

Ik heb niet lang de tijd om te dagdromen over de jongen in de blauwe zwembroek, mijn moeder begint weer aan mijn andere arm te trekken. Ik hou mijn armen nog altijd stevig tegen mijn lichaam gedrukt.

‘Ik zweer het Julia, als je nu niet meewerkt loop je de rest van de vakantie maar in je blote billen. Ik tel tot drie.’ Die laatste vier woorden trekken mijn aandacht. Ik kijk mijn moeder geschrokken aan. Ik ben er nog nooit achter gekomen wat er gebeurt als ze de drie bereikt. Waarschijnlijk iets heel ergs, zoals dat ik nooit meer snoep mag. Of misschien ligt mijn hamster bij thuiskomst wel met zijn pootjes omhoog. Ik slik, maar verroer me nog steeds niet.

‘Eén...’ begint het dreigend. Ik kijk mijn moeder koppig aan. Misschien moet ik het gewoon een keer riskeren.

‘Twee...’ Oké, ik word een beetje zenuwachtig.

‘Tweeënhalf...’ Het is menens.

‘Twee en driekwart...’ Grommend steek ik mijn andere arm door de opening van de jurk.

‘Grote meid,’ zegt mijn moeder met een tevreden gezicht. Ze ziet eruit als Boris, onze grote rode kater, toen hij de parkiet van ons buurmeisje had gevangen en verorberd. Pissig pluk ik aan het roze kant dat de zoom van de jurk siert.

‘Nu die korte broek uit en dan mag je een ijsje halen. Neem Joost ook maar mee.’ Chagrijnig pak ik de tien euro die ze voor mijn neus houdt aan. Ik moet toegeven dat het vooruitzicht op een ijsje de pijn iets verzacht.

‘Kom Joost!’ roep ik naar mijn achtjarige broertje die geïntrigeerd naar een enorme kever aan het kijken is. Waarschijnlijk is hij een nieuw slachtoffer aan het uitzoeken dat hij met zijn vergrootglas kan verbranden. ‘We gaan ijs halen.’

‘IJs!’ roept Joost enthousiast, hij gooit zijn vergrootglas op de grond en rent naar me toe.

Hand in hand loop ik met mijn kleine broertje richting de ijscokraam. Wanneer ik opzij kijk zie ik de achterkant van de jongen met de blauwe zwembroek en het donkere, warrige haar.

‘Hé!’ roep ik, zo hard dat er meerdere mensen omkijken, inclusief de jongen met het donkere haar die Thomas heet. Zijn mondhoeken trekken omhoog wanneer hij mij in mijn roze jurk naar hem toe zie rennen, Joost achter me aan slepend.

Buiten adem kom ik slappend tot stilstand voor Thomas, die zijn ijsje bijna opheeft. Hij neemt me van top tot teen op en er komt een goedkeurend geluidje uit zijn keel wanneer hij mijn afgetrapte All Stars ziet.

‘Hoi,’ zeg ik. Mijn borstkas gaat snel op en neer van het sprintje dat ik zojuist heb getrokken.

‘Hoi,’ antwoordt Thomas en stopt het laatste stukje van zijn hoorntje in zijn mond. ‘Ik zie dat je moeder je heeft overgehaald een jurk aan te trekken?’ Ik staar naar beneden.

‘Ze telde tot drie,’ leg ik beduusd uit. Er verschijnt een begripvolle blik in Thomas zijn ogen.

‘Ah, ik snap het,’ zegt hij alwetend. ‘Ik heb een keer tot drie gewacht. Ik weigerde de kriebeltrui die mijn oma had gebreid aan te trekken bij het kerstdiner. Mijn linker bil is nooit meer hetzelfde geweest.’ Zijn gezicht vertrekt even bij de herinnering. Ik spiegel zijn uitdrukking bij het idee en schraap dan mijn keel, terwijl de angst dat ik de hele vakantie in een jurk moet lopen toeneemt.

‘Wat je net zei over je korte broek... Mag ik die nog steeds lenen?’

Thomas trekt zijn wenkbrauwen even omhoog, maar schenkt me dan een lach. Hij heeft een blokjesbeugel met blauwe elastiekjes, ze passen perfect bij zijn zwembroek. *Cool.*

‘Dan koop ik nog een ijsje voor je,’ voeg ik er snel aan toe en laat hem het geld van mijn moeder zien. Thomas kijkt me even bedachtzaam aan.

‘Deal,’ zegt hij uiteindelijk en hij schenkt me zo’n brede grijns dat er kuiltjes in zijn wangen, en een twinkeling in zijn ogen ontstaan. Er vormt zich een knoop in mijn maag terwijl ik hem in me opneem. Hij kijkt geïnteresseerd terug en er verschijnt een goedkeurende uitdrukking op zijn mooie gezicht. Mijn honger is als sneeuw voor de zon verdwenen.

Utrecht, november 2018

Mijn ongeluk is inmiddels vier weken geleden en Joost zijn filmpje staat al drie dagen bij de *trending* video's op YouTube. Het is de eerste keer dat ik sinds mijn aanrijding weer naar kantoor ga. Ik werk voor een tijdschrift dat *Young & Healthy* heet. Zoals de naam al doet vermoeden focust het zich op een gezonde leefstijl en het uitstellen van rimpels en grijs haar. Ik schrijf columns waarin ik mensen tips geef zo gezond mogelijk te leven om vervolgens na een lange werkdag op de bank te ploffen met een diepvriespizza.

Wanneer mijn taxi voor het grote glazen gebouw parkeert, geef ik de chauffeur een briefje van twintig en stap uit de auto. Met veel moeite klim ik met mijn krukken de trap op naar de ingang van het gebouw waar Olivier op me staat te wachten. Er verschijnt een brede glimlach op zijn gezicht wanneer hij me de trap op ziet strompelen.

'Hoi Julia!' roept hij vrolijk terwijl hij zijn tas op zijn tengere schouder hijst. 'Ik zag je eergisteren op *RTL Late Night!*' Ik voel de grijns die ik op mijn gelaat had bij het zien van Olivier weer van mijn gezicht glijden.

Olivier is een lange, magere jongen wiens lach permanent gelijkstaat aan twaalf zonuren. Je kan bijna niet bij hem in de buurt zijn zonder vrolijk te worden. Ik vergelijk hem altijd met het zonnetje van de Teletubbies, iets dat me niet in dank wordt

afgenomen. Op de één of andere manier vindt hij dat dat niet te rijmen valt met het “stoere mannelijke imago” dat hij probeert te profileren. Iets waar hij overigens hard in faalt.

Hij heeft van die bruine puppyogen die maken dat je hem acuut een koekje wil geven. Ze zitten verscholen achter een ronde hipsterbril met een goudkleurig montuur. Verder heeft hij lichtbruin, krullend haar dat zijn *Labradoodle-look* compleet maakt. Olivier is een typisch voorbeeld van een jongen die veel vriendinnen heeft, maar altijd *gefriendzoned* wordt. Hij is het ‘broertje’, de jongen waarbij je komt uithuilen als je liefdesverdriet hebt, niet de jongen die je liefdesverdriet bezorgt.

‘Hey Olivier,’ begroet ik hem. Ik ben blij hem weer te zien, maar ook teleurgesteld dat mijn gênante vertoning hem niet ontgaan is. ‘Ik heb het ook gezien. Zodra Joost me durft aan te kijken zonder een fysieke barrière tussen ons in, vermoord ik hem.’

Grinnikend slaat Olivier een arm om mijn middel en trekt me de laatste treden op. Dankbaar leun ik tegen hem aan. ‘Over een paar weken is iedereen het weer vergeten,’ zegt hij sussend zodra we bovenaan de trap staan. ‘Sara zei nog tegen Anna dat...’

‘Sara en Anna hebben het ook gezien?!’ roep ik uit, al snap ik niet zo goed waarom het me verbaast. Sara en Anna zijn twee collega’s waar ik het op zijn zachtst gezegd niet zo goed mee kan vinden.

Ik heb ooit een keer, zonder dat ik het wist, Sara’s toenmalige vriend gezoend. Ik had destijds mijn eigen column: *Food & Dating* waar ik afrodisiaca testte in combinatie met dates. In die periode leerde ik bij de *Starbucks* een jongen kennen die Jules heette. De barista verwarde onze namen met elkaar, waardoor

hij ervandoor ging met mijn driedubbele espresso en ik opgescheept zat met zijn *pumpkin spice* latte op basis van vetarme rijstmelk. Dat had het eerste signaal moeten zijn dat er iets niet helemaal in de haak was met Jules.

Het tweede signaal was dat hij op onze eerste date oesters serveerde. Nou was dat niet eens zo heel verontrustend, maar het feit dat hij ze op *Blond Amsterdam* servies presenteerde was dat wel. Ik kon het niet laten er een foto van te maken en die bij mijn column te plaatsen. Sara herkende het servies en de woonkamer, en zodoende kwam ze erachter dat ik haar vriend had gedatet.

Het was overigens maar bij één date gebleven die eindigde met een zoen waarbij hij zijn tong met net zoveel vastberadenheid in mijn keel duwde als een kleuter die een vierkant blokje in een driehoekige opening probeert te wurmen. Als klap op de vuurpijl liet hij zijn vlezige tong onbeweeglijk op de mijne liggen. Het leek alsof er een laatste oester in mijn mond geschoven werd. Dat was dan ook de avond dat ik een onomkeerbare afkeer voor zeevruchten ontwikkelde. De dierlijke variant dan, die met cacao staan nog wekelijks op het menu.

Olivier kijkt me meelevend aan. Hij was er bij, net als de rest van het kantoor, toen Sara erachter kwam. Om te zeggen dat ze het niet zo goed opnam is een understatement, iets dat ik volkomen begreep. Ik had alleen geen idee dat hij een vriendin had en op de één of andere manier nam ze het mij meer kwalijk dan hem. Sindsdien hebben zij en Anna hun krachten gebundeld en proberen ze mijn werkleven zo zuur mogelijk te maken. Olivier klopt onhandig op mijn schouder en schraapt zijn keel,

alsof hij me wil voorbereiden op wat hij nog meer te vertellen heeft.

‘Ja, nou ja, toen Sara dat filmpje ontdekte had het hele kantoor het in één ochtend gezien en...’ Ik heb al zo’n vermoeden hoe dit verhaal zal eindigen. Ik laat hem zijn zin niet afmaken, keer me om en begin weer naar de trap te hinkelen, maar ik kom niet ver. Oliviers lange vingers pakken mij bij mijn elleboog en dwingen me tot stilstand.

‘Kom op Juul,’ zegt hij bemoedigend. ‘Even door de zure appel heen bijten. Je kan beter nu de confrontatie aangaan, anders blijf je het ontwijken.’

Ik laat zijn woorden op me inwerken en besluit dan dat hij gelijk heeft. Het liefst zou ik ontslag nemen en een nieuwe baan zoeken, maar helaas is journalistiek geen werkveld waarin altijd vacatures openstaan. Met een diepe zucht draai ik me weer in de richting van de hoofdingang. ‘Oké, *let’s get it over with*’.

Ze zijn het waarschijnlijk zo weer vergeten

Ze zijn het waarschijnlijk niet zo weer vergeten. Ik word ontvangen door een daverend applaus. Sara en Anna hebben beide een knalroze T-shirt aan met daarop een foto van een lachende Thomas (inclusief kuiltjes). Ik heb geen idee hoe ze aan zijn foto zijn gekomen, maar heb zo’n vermoeden dat Barry, de IT-er die heimelijk verliefd is op Sara, er meer mee te maken heeft. Afgezien van Sara en Anna is hij de enige die een knalroze T-shirt draagt. Onder de foto staat in krullerige letters “*McDreamy, I Will Always Love You*” waarmee ze duidelijk naar mijn uiterst gênante serenade aan Thomas refereren.

Anna’s hekel aan mij komt niet alleen doordat ik per ongeluk de vriend van Sara, haar beste vriendin, heb gezoend. Ieder jaar

geeft het tijdschrift een kerstgala, in combinatie met een kerstdiner waarbij alle werknemers, inclusief aanhang, worden uitgenodigd. Afgelopen jaar ben ik gestruikeld doordat ik mijn evenwicht op mijn hoge naaldhakken verloor. Mijn duikvlucht eindigde op een zilveren schaal met de kalkoen. De kalkoen werd door mijn plotselinge gewicht met een behoorlijke vaart gelanceerd, waarna hij met een enorme smak in het gezicht van Anna terecht kwam en op haar schoot landde.

Naast het feit dat het bloed met grote hoeveelheden uit haar neus gutste, was ook haar jurk verpest. De kalkoen had een enorme vetvlek achtergelaten en dat in combinatie met het bloed dat op de zijden stof druppelde maakte dat Anna eruit zag alsof ze op een Halloweenfeest thuishoorde in plaats van een chic kerstdiner. Bovendien was het geen simpel jurkje van de *H&M* maar van ‘*Dodo Djanel*’ zoals Anna met twee tampons in haar neus had proberen te verwoorden. *Coco Chanel*. Daar ging het geld dat ik aan het sparen was voor een auto.

Afgezien van Sara en Anna, lijkt de rest van mijn collega’s wel blij dat ik terug ben. Veel vragen hoe ik me nu voel na mijn ongeluk en maken soms wat kleine grapjes over het filmpje, maar daar was ik op voorbereid. Waar ik niet op voorbereid was, was dat Sara tijdens haar presentatie over nieuwe foodhypes “per ongeluk” het filmpje op het whiteboard liet zien, waarna ik het schaamrood weer op mijn wangen voelde. Los van dat ik me kapot schaam is het feit dat mijn hart sneller begint te kloppen bij het zien van Thomas een onwelkome verrassing.

‘Ze doen dit enkel en alleen om zich beter over zichzelf te voelen,’ sust Olivier aan het eind van de middag, zijn grote bruine ogen staan meelevend. ‘Trek het je niet aan.’

‘Ik zou willen dat zij het niet aantrekken,’ antwoord ik met een blik op de T-shirts van Sara en Anna, die zoveel confronterender zijn dan ze zelf doorhebben. ‘Ik dacht dat dit soort gedrag voorbij was na de middelbare school.’ Mijn handen ballen zich tot vuisten. De huid spant zich zo strak om mijn knokkels dat ze wit kleuren.

Olivier slaakt een diepe zucht. ‘Ik snap precies wat je bedoelt.’